

1.

Marie Bílková rozená Klonfárová se narodila 23. 7. v roce 1949 v Ústí nad Labem. Měsíc po jejím narození ji zemřela matka, a proto od malička vyrůstala u babičky a dědy v Radešíně. Už od dětství měla vztah k domácím zvířatům a práci na farmě.

2. Pamětnice

“My jsme měli takové ty menší úkoly jako přinést dříví, uhlí, postarat se třeba o slepice. Já jsem třeba většinou, teď už se jich bojím, jo, ale když jsem byla malá, tak děda měl koně a mě vždycky když hledali, tak jsem většinou byla pod nima. Vždycky jsem tam tahala hnůj, jo, ale to jsem byla malá, tak jenom lopatkou jsem to sbírala, a vždycky mě tam našli.”

3.

František byl Mariin manžel, kterého znala už od raného věku, ale na Silvestra 1967 se více seznámili.

4. Pamětnice

“Takhle. On bydlel o dvě vesnice dál, a takhle jsem ho znala, vídali jsme se jako třeba, to bylo to zvláštní, že když jsem jezdila domů, tak dole, na autobusovém nádraží, on zas dělal učňák v Trmicích, a tam vždycky přišli jich víc jo a oni se jako vychloubali, co tam dělají, a když přišel manžel, tak ten jim to vždycky zkazil protože on říkal: „Nepovídej, vždyť to není pravda, bylo to takhle.“ Tak to jsem ho poprvé zaregistrovala a pak jsme slavili v Lipový vesnici jako celá parta Silvestra. Tam jsme se jako seznámili.”

5.

Povolání měla celý život stejné, pracovala na poště. V roce 1968 Sovětský svaz napadl Československou republiku. Po Ústí nad Labem jezdily sovětské tanky, které Marie pozorovala z oken pošty.

6. Pamětnice

“Jednadvacátého srpna se to stalo, no, ale když jsem právě vystoupila z autobusu a šla jsem na tu poštu, tak už tam jezdily tanky. Už to jezdilo kolem toho. Ráno už jsem musela počkat, až přejedou a když jsem přišla do práce, tak volaly kolegyně a teď se mě ptaly, co mají dělat, ale to už byly proti mě mámy od dětí, a já byla mladá holka.”

“My tomu ze začátku nevěřili, že nás můžou napadnout, protože to jsou bratři a najednou se stalo tohle a taky musím říct, že tady ústecký rozhlas byl hodně daleko slyšet, že lidi kteří byli například v Jugoslávii na dovolený, tak to slyšeli tam, co se tady děje, protože v Praze pak to všechno oni obsadili a tady i třeba byla redakce kde vydávali noviny které se roznášely jako letáky, i na vesnici to přivezli.”

7.

Ani po roce se Marie s okupací nesmířila:

8. Pamětnice

“V 69. jsme chtěli protestovat na toho jednadvacátého a že půjdeme do práce pěšky. Jenže já jsem tam od nás pěšky jít nemohla, to bych nedošla. Tak jsem spala u kolegyně v Předlicích, a odtamtud jsme šly pěšky jako provokativně na protest.”

9.

Marie žila na vesnici spokojeným životem obklopená rodinou, přesto se jí nevyhnuly velké životní rány. Jako mladá maminka prodělala tuberkulózu a strávila 7 měsíců v léčebně. Další těžké chvíle nastaly v roce 2002, kdy tragicky zahynul při dopravní nehodě její manžel.

10.

Pamětnice jsme se na konec zeptali, co by vzkázala dnešním mladým lidem.

11. Pamětnice

“Takhle já bych chtěla, abyste ten život nehodnotili penězma, ale tak nějak spíš lidskejma vztahama mezi sebou, mezi přátelma a tak, protože dneska se všechno nějak moc přepočítává.”